

Vallomások

Többé nem remélek. Jöhet ellenség, barát,
jöhet bőkezű idegen: többé nem okoz csalódást
senki, semmi. Elég volt. Másoktól semmit se várok.
Az eljövendő korokra nem hivatkozom.
Magamat igazolni, fölmenteni nem törekszem.
Többé nem védem magam.

Nincs erőm naponta újra kezdeni és csalódni
naponta újra. Meguntam az egyformaságot,
a változást, a világ csodáit. A hiábavaló küzdelmet
meguntam. Porszemek vagyunk, s a szenvedésnek
nincs határa a földön. A gondolkodás
fájdalmat okoz és annyit ér, mint a fohászzkodás.
A barbár tűz így is, úgy is végigsöpör a világon,
és újra és újra elindul a hajtóvadászat,
visszatér a megaláztatás, az üldöztetés.

Legjobb meg sem születni, vagy gyorsan
visszahanyatlani a porba. Öntudatlanul,
heverni álomtalanul? Sütkérezni mint gyík a napon?
Az állati lét is elviselhetetlen. A növényi lét is.
Szenved, a mozdulatlan árva kő szenved a földön.
A kocsonyás úrben kettéhasadnak és szétfröccsennek
a száguldó elektronok, az ősi csillagzatok, spirálok,
a pörgő alkalmi alakzatok, a mozdulatlan
égi ábrák. A lét bizsergő, tépő fájdalom.

*

És mégis! Mi az, ami így ujjong bennem?
Mi az, ami visszatart az önkéntes haláltól?
Torkomat sírás fojtogatja.
Miféle különös érzés űz csúfot belőlem?
Csodálkozva nézem a sosem látott világot.
Minden és mindenki élni akar,
és jelt hagyni maga után.
Szétszóródnak a szélben az apró magvak,
és sziklák repedéseiben, kősvatagban
megerednek a fák. Lengenek, lombosodnak.
A gyöngye virágok illatoznak, és,
gyönyörű, gyönyörű, gyönyörű,
kiáltják a füvek. Mégis gyönyörű,
kiáltja lezuhanva a haldokló madár.
Mégis gyönyörű, kiáltom én is valahára.
A lét lebegő könnyű pára,
gyorsan kioltható kicsi láng.